

Lydia Strong

TROCHU

DÁL

Lydia Strong

TROCHU

DÁL

PROLOG

Dokáže se život změnit během pár dnů? Mně ano, a i když to bolelo, neměnil bych.

KAPITOLA 1.

Vyběhnu ze školy a rozhlédnu se kolem. Nikde ho nevidím, ale určitě tu je. Můj starší bratr na mě čeká každý pátek. Je to jediná příležitost, kdy se vídat. Kdyby náhodou nemohl, určitě by mi napsal smsku.

„Tristane!“

Otočím se za hlasem, který volal mé jméno, a spatřím stát Evana u jeho auta. Rozběhnu se k němu. Musím kličkovat mezi ostatními žáky, kterým také skončilo vyučování. Je jich spousta. Také jsme jedna z největších škol ve městě. Díky mé výšce mám dobrý výhled přes hlavy mých spolužáků. Po krátkém sprintu k němu doběhnu s pozdravem

„Čau. Naskoč,“ kývne k malému autu a sedne za volant. Nakloní se a pootevře mi dveře spolujezdce.

Přisednu si a v tichosti dojedeme k místní pizzerii. Chodíme sem poměrně často. Evan si tuto restauraci oblíbil, už když chodil na střední školu, kde mne nyní vyzvedává. A i když už několik let pracuje jako skladník, stálým hostem zůstával stále. Sedneme si do jednoho z boxů podél zdi s velkými okny s žaluziemi a závěsy.

„Ahoj,“ usměje se na nás servírka. Je to brášková známá. Snad proto je k nám vždy velmi milá.

„Ahoj Jane,“ oplatí ji Evan. „Pro mě velkou mátovou limonádu. Pizzu třeba šunkovou s extra porcí zelených oliv.“ Díky rokům, které tady strávil, si pamatuje jídelní lístek. Ani se do něj nemusí podívat, jestli v něm vedoucí nenechala provést nějaké změny.

„Já si dám vodu a pizzu třeba,“ mrknu do lístku. Mají velkou nabídku, ale dnes nemám na nějaké dlouhé vybírání náladu. „Třeba vegetariánskou. Děkuji.“

„Tys přestal jíst maso?“ zeptá se Evan, když Jane odejde. Ví dobře, že maso mám rád. Jen si musím dávat pozor, kolik ho sním a v jaké úpravě.

„Ne, jen na ni mám dnes chuť.“

„Tak co je u tebe nového?“

Namáhavě polknu. Toto je sice běžná otázka, kterou mi pokládá každý týden, ale dnes je to jiné. Mám totiž něco, co mu musím říci. Nevím jak na to. Jsem si jistý, že on mě pochopí. Nejhorší je to vyslovit. Nacvičoval jsem si to před zrcadlem. Tam to ale bylo jednodušší.

„Tristane?“

„Hm?“

„Co se děje?“ vyzvídá, když nám Jane položí na stůl pití.

„Jen,“ podívám se za odcházející servírkou. „Jen mi došlo... A jak se má Dan?“ napadne mě.

„Dan?“ nechápe moji otázku. „Normálně,“ pokrčí rameny. „Chodí do práce, cvičí, štvě mě.“

Pousměju se při jeho posledních slovech. Evan na svého přítele pořád nadává, ale přitom je s ním už osm let. Ani si je neumím představit jednoho bez toho druhého. Zvlášť si pamatuji na jeden den. Bylo mi devět let a dal jsem Evanovi svůj nový tablet. On neměl žádné připojení na internet a ani na to neměl peníze. Proto jsem mu věnoval svůj dárek, který jsem dostal od táty. Normálně by si ho nevzal, ale namluvil jsem mu, že mám dva. O dva dny později k nám přijel Dan. Byl jsem doma sám a hodně jsem se ho polekal. Do té doby jsme spolu nemluvili a on byl navíc o tolik větší, že mi naháněl strach. Místo zbytečných řečí mi podal úplně nový tablet. Nechápal jsem to. Dan

se bál, aby mi rodiče nevynadali za to, že jsem dal svůj dárek Evanovi. A od svýho kluka by si bráška tak drahý dárek nevzal. Je na to hodně citlivý. Evan se o tom nikdy nedozvěděl a já jsem díky té události začal mít Dana rád. Zjistil jsem, že je to neuvěřitelně hodný člověk, který pro své blízké udělá cokoli. Jen jim to neumí říci, protože moc nemluví.

„Máš nějaké průšvihy?“ zeptá se, když si přitáhne velkou sklenici plnou mátových lístků, ledové drtě a citronových plátků.

„Ne,“ vrátím se s jeho hlasem zpět do přítomnosti.

„Tak co se děje? Chováš se divně.“

„Jen ti chci říct...“

„Tady máte svoje jídlo,“ položí před nás Jane naše pizzy. Jsou obrovské, voňavé a krásně křupavé. „Kdy se tady ukáže Alex?“ zajímá se.

„Kdyby věděl, že se ti stýká, bude tu do deseti minut.“

Jane se pobaveně rozesměje a spokojeně odejde.

„Tak?“ obrátí se na mě Evan.

„Jen jsem ti chtěl říct, že... jsem gay. Taky,“ usměju se nervózně. Když po pár vteřinách ticha zvednu hlavu, uvidím Evanův vážný pohled. Nic neříká, jen se trochu mračí. Nevím proč. Vždyť on sám je také na kluky. Není tedy důvod, aby mu to vadilo. A přesto se dívá, jako by z toho neměl radost.

„Evané?“

„Hodláš to říct doma?“ Jeho hlas neprozrazuje žádnou emoci.

„Ano, měl jsem to v plánu,“ přikývnu nejistě. Nečekal jsem, že bude reagovat takto. Spíš jsem si myslel, že se začne ptát na jiné věci.

„Tristane,“ vzdychne. „To, že seš gay, je mi v podstatě jedno. Ale nemyslím si, že bys to měl říkat rodičům. Oni ...,“ výraz jeho tváře ještě více zvažní. „Když se to dozvěděli o mně, tak mě okamžitě

vyhodili na ulici. Je dost pravděpodobný, že se to stane i tobě. Já jsem aspoň měl po škole a byl jsem plnoletý. Tobě je ale patnáct let.“

„To si uvědomuji. Vážně jsem o tom hodně uvažoval. Nedokáži jim lhát. A pokud se to stane ...“ ztratím hlas. Netuším, co budu dělat, když k tomu dojde. Neumím si představit, že přijdu o rodiče. I když mají svoje chyby, tak je to pořád moje rodina. Nejsem tak silný jako Evan, abych to zvládnul.

„Tak půjdeš ke mně a k Danovi,“ rozhodne pevným hlasem bratr. Je na něm vidět, že to myslí vážně. S Danem bydlí v dvoupokojovém bytě kousek od centra. Párkrát jsem tam byl a líbilo se mi tam. Jen bych tam neměl vlastní pokoj. To by mi ale nevadilo. Jen doufám, že se stěhovat nebudu muset.

„Děkuji,“ usměje se.

„Snad se to ale nestane. Myslím to vyhození,“ zvedne koutky úst i on. „Moje nabídka platí a nikomu z nás dvou bys nepřekážel.“

Přikývnu a pustím se do své pizzy. Během hovoru trochu vychladla a tak je tak akorát. Je na ní dostatek sýru, aby to vynahradilo chybějící salám. Mám totiž maso rád. Jen dnes jsem nechtěl přemýšlet nad tím, které si dám.

Evan se taky pustí do jídla. Přitom se na mě koukne. „Líbí se ti nějaký kluk? Třeba ve škole?“

„Pár hezkých kluků tam je,“ usměju se na něj. „Ale nikdo, kdo by mi rozbušil srdce.“ Možná jsem naivní, ale lásku si představuji jako naprostou radost, která mě naplní. „Nejsem do nikoho zamilovaný.“

„Ani s nikým nic nemáš?“

„Cože?“ zamračím se nechápavě. „Teď jsem řekl, že nejsem zamilovaný.“

Evan se nahlas rozesměje. Málokdy se směje, proto mě to udiví. Řekl jsem něco vtipného?

„Je hezký, že to tak bereš.“

„Co myslíš? Nerozumím ti.“

„Tristane, většina děcek klidně chodí i s lidma, do kterých nejsou zamilovaní. Jen kvůli sexu a tak podobně.“ Neobratně se snaží vysvětlit, jak to vlastně myslel. „Tys s nikým nic neměl?“

„Ne.“ Tohle je mi trochu trapné, i když s Evanem můžu mluvit o všem. To on mi vysvětloval věci kolem milování a klučících věcí. Táty jsem se na to nikdy neptal. Vždy jsem na to měl bráchu. A k mé nezkušenosti, no ano, s nikým jsem nic vážného nezažil. Nejsem jediný. Většina mých kamarádů jsou panici. Není to o tom, že bych nechtěl. Přemýšlím o tom docela často. Jen jsem neměl příležitost a ani partnera. „Ale líbal jsem se,“ popřu svou naprostou nevinnost.

„S klukem?“

„Hm.“

„A líbilo se ti to?“

„Jo.“ Bylo to hezké, i když jsem moc nevěděl, jak na to. Ani on si nebyl jistý.

„Jak dlouho jsi přemýšlel o své orientaci?“

„Asi tři roky. A ty?“ Nikdy jsem se ho neptal, jak to měl s Danem. Byl jsem moc malý a nechápal jsem, co se vlastně děje.

„Já o tom nikdy nepřemýšlel,“ pokrčí Evan rameny. „Prostě se to stalo.“

„Ani ses nedíval na jiné kluky?“

„Ne. Bude to znít divně, ale kdyby to nebyl Dan, tak by to nebyl jinej chlap. On je prostě, já nevím, je to Dan,“ ušklíbne se.

„A kdybys nebyl s ním...“

„Byl bych s nějakou holkou.“

„Ne s klukem?“

„Ne, tím jsem si jistej,“ zvažní. „Kdy to hodláš říct doma?“

„Asi dneska.“

„Tristane,“ vzdychne ztěžka. „Vážně to nepočká? Pár týdnů nebo měsíců klidu. Vždyť doma se nezajímají, s kým seš venku, ne? Mohl bys chodit s klukama a nikdo by na to nepřišel.“

„Vím.“

„Ale stejně to uděláš, co?“

„Hm.“

„Budu mít zaplej telefon a ty mi zavoláš, když se něco pospokazí!“ přikáže mi a znovu se dá do jídla. Je hezké, že se přede mnou snaží mluvit slušně. Dělal to vždycky. Prý abych mě nezkažil. Naši mu za sprosté mluvení hodně nadávali. I u mě to nesnáší, a proto tak nemluví.

KAPITOLA 2.

„Tristane, proč nejíš?“

Podívám se na talíř před sebou. Nebylo z něj nic. Nedokážu pozřít ani sousto, i přesto, že mám ryby rád.

„Stalo se něco?“

„Zhoršil sis známky nebo jsi něco provedl ve škole?“ zapojí se i táta.

„Ne, to ne.“

„Tak co?“

„Jen bych ... vám asi měl ... něco říci,“ začnu opatrně nejistým hlasem. Pohled mám upřený na talíř s jídlem. Nemám prostě odvalu se na ně podívat totiž. Má Evan pravdu? Vyhodí mě? Mám ještě mlčet? Ale, mlčení přece znamená, že člověk provedl něco špatného. Nebo ne? Být gay není nic, zač bych se měl přece stydět. Pochopí to i oni? U Evana to nevzali. Proč si myslím, že u mě to nedopadne stejně? Ano, bráška mi dříve povídal, že naši mě mají raději než jeho. Ale zabrání jim to v prudké reakci? Odvaha mě pomalu opouští, a já mám chuť utéci do svého pokoje.

„Co? Neříkej, žes přivedl nějakou holku do jiného stavu,“ zhrozí se táta.

„Ne!“ vykřiknu.

„Tak co?!“

„Já,“ zvednu konečně hlavu a podívám se na ně zpříma. Oni zamračeně čekají, co řeknu. Tuší to? „Já... já jsem asi. Ne, jsem si naprosto jistým tím, že jsem... gay.“ Chvilé ticha a do ní vytřeštěně zmatené pohledy naplní kuchyni. Hlavou mi proběhne otázka, kdo začne křičet první.

„Cos právě řekl?“ Vydechne nevěřícím hlasem táta. „Tys řekl, že seš co?“

„Homosexuál,“ zašeptám a znovu se mé oči upřou na vidličku. Nemám sílu čelit jejich plamenným pohledům.

„To si děláš prdel!“ prudce vstane od stolu. Židle se zároveň s tím s třesknutím převrátí na podlahu. Nikdo ji nezvedne. Je to ta poslední věc, na kterou teď někdo z nás myslí.

Zavrtím hlavou.

„Bud' okamžitě řekneš, že to je jen nějaká trapná legrace, nebo se sbal a vypadni!“

„Je to pravda.“ Postavím se také. Nechci, aby nade mnou stál jako nějaký kat. „Jsem gay, tati.“

„Tak na co čekáš? Jdi si vzít svých pár švestek a táhni z mého domu, kam chceš!“ ukáže směrem ke dveřím. „Tady můžou bydlet jen normální lidi!“

„Tati,“ zaprosím. „Tohle přece... Nic špatného jsem přece neudělal. Nemůžeš mě vyhnat.“ Držím se, abych nebrečel, ale moc mi to nejde.

„Stejně za chvíli přilezeš nazpět! Ale sem nesmíš, dokud se nezačneš chovat normálně!“

Naprázdko polknu. On mě skutečně vyhazuje z domu? Opravdu je pro něj homosexualita tak nepřekonatelná? Je jeho odpor silnější než láska k dítěti?

„Ale já se chovám normálně.“ Copak to nechápe? Nemůžu to vzít zpět. Tak jsem se narodil. To jsem já a nezměním to.

„Tak skončíš na ulici.“

„Neskončím. Půjdu k Evanovi.“ Poprvé, po tolika letech, v tomto domě vyslovím jeho jméno.

„Ten tak o tebe stojí!“ odsekne pohrdavě otec.

„Stojí!“ vykřiknu se slzami. „Sám mi dnes řekl, že budu bydlet u něj.“

Máma, která doteď zaraženě mlčela, sebou trhne a v šoku se na mě podívá. Viditelně nečekala, že se vídám se svým bratrem. Uhnu pohledem a podívám se nazpět na tátu.

„Tak se seber a táhni za ním. Buzeranti patří k sobě!“ řve dál táta a já se kousnu do rtu, abych nezačal brečet nahlas.

„Ne!“ zakřičí najednou mamka. Náhle snad poprvé v mém životě stojí proti otci s naprostým odhodláním a vzdorem. Její hlas zarezonoval místností tak silně, až se mnou trhl. Nikdy jsem ji takto neslyšel. Ano, umí se i rozzlobit, ale nekřičí u toho. A rozhodně ne na otce. Nyní je ale rozčilená, má zatnuté pěsti a chvěje se. „Nikam nepůjde! Je to můj syn a zůstane tady! Už jsem kvůli tobě přišla o jednoho syna. Druhého mi nevezmeš.“ Stoupne si přímo přede mě a schová mě za svoje záda. Sice přes ni vidím, ale táta se ke mně nedostane. „Jestli jen znovu slovem naznačíš něco o vyhazování z domu, podám žádost o rozvod a budeš to ty, kdo odejde z tohoto domu.“

„Mami,“ zašeptám rozechvěle.

Vidím tátův šokovaný pohled, kterým pozoruje mámu. Otevře pusku, aby něco pověděl, ale pak ji beze slova zavře. Otočí se a rychlým dupavým krokem zamíří k hlavním dveřím. K mému údivu odchází někam z domu. Nikdy jsem nezažil, že by táta neměl poslední slovo. Zvláště, když na něj někdo zvýšil hlas. Vše si vynucuje silou a křikem.

„Tristane,“ obrátí se ke mně máma. V obličeji je téměř bledá a trochu zadýchaná. „Kdyby ti otec něco řekl, tak mi to oznámíš. Ty odsud neodejdeš.“ Každé slovo vysloví namáhavě, ale rozhodně. Vidím, že to myslí vážně a jsem šťastný.

„Mami,“ dojdou mi slova. Nevím, jak jí poděkovat a říct jí, jak moc to pro mě znamená. Poprvé dala najevo, že jsou pro ni její děti důležitější, než manžel.

„Já vím,“ pohladí moje rameno. „Nemusíš se bát.“

„Nechtěl jsem...“

„Vím,“ zopakuje.

Přikývnu, rád, že to nemusím říct nahlas. Nemůžu totiž mluvit. Chce se mi brečet. Nepomyslel bych si, že se někdy postaví tátovi. Ať už kvůli mně nebo komukoli jinému.

„Mohl bys pro mě něco udělat?“

„Co?“ zeptám se.

„Zavolal bys Evanovi a pozval ho k nám na oběd?“ vydechne rozechvěle.

„Evana?“ Toto jsem opravdu nečekal. Ona chce pozvat bratra? Vždyť spolu nemluvili osm let. Dokonce se na něj ani neptala. Myslel jsem, že ho vymazala ze svého života. Stejně jako táta. „Ty chceš, aby sem přišel Evan?“ ujistím se, že jsem slyšel správně.

„Ano. Otec u toho nebude. To zařídím.“

„Hm, ale ...“

„Ale asi nebude chtít přijít. Tos myslel?“

„Hm.“

Máma sklopí hlavu a zhluboka se nadechne.

„Zkusím to,“ slíbím.

„Ani omylem!“

„Evane,“ zaprosím.

„Ne!“

Slyším jeho vztek. Nelíbí se mu, že ho už deset minut přemlouvám. Je to ale důležité. Máma mě o něco poprvé požádala a já jí to chci splnit. Potěšilo by to i mě. Chtěl bych, aby se Evan vrátil do naší rodiny. Nestačí mi se s ním tajně vídat jednou za čas. Nechci se bát mu psát zprávy nebo mu volat ve skrytu koupelny.

„Postavila se kvůli tomu tátovi.“

„To udělala pro tebe.“

„Je to jen jeden oběd.“

„Brácho,“ vzdychne unaveně. „Já tam nepůjdu. Jsem rád, že tě nikdo nevyhodil z domu, ale já jim to neodpustím. Ti lidi mě už nezajímají. Žiju si svůj život, do kterýho oni nepatří. Bylo to jejich rozhodnutí. Rozumíme si?“

„Hm.“

„Přestaň!“

„S čím?“

„S tím nešťastným kňouráním,“ odfrkne. „Pocit viny ve mně nevyvoláš!“

Tak to nevyšlo, pomyslím si. Ne, že bych ho sem chtěl dostat podvodem nebo výčitkami svědomí, jen to ze mě vypadlo. Trochu jsem tušil, že se Evan nebude chtít toho oběda zúčastnit. Jejich odloučení trvalo moc dlouho. Také si pamatuji, jak probíhalo to vyhostění. Vážně ošklivý slova a dokonce i facky. Ty dal táta Evanovi. Hrozně jsem se tehdy bál, že mu ublíží víc. Evan se ale otočil, sbalil si spodní prádlo, trochu oblečení a odešel. Od té doby se sem už nikdy nevrátil. Ve skříni jsou pořád jeho věci, v knihovně knihy, které měl rád. Netuším, proč jeho pokoj nezrušili. U táty to bylo asi pohodlností, ale u mámy... Začínám si myslet, že Evana ze svého života odstranit nechtěla a nedokázala se zbavit jeho věcí.

„Nechce přijít, že?“ ozve se za mými zády mámin hlas a já se ho leknu.

„Neslyšel jsem tě přijít.“

„Bylo otevřeno. Řekni mu, že ho prosím,“ kývne k mobilu v mé ruce.

„Evaně –“

„Já to slyšel,“ skočí mi do řeči.

„A?“ zeptám se, když se odmlčí.

„N–“

„Promysli si to, prosím,“ tentokrát ho nenechám domluvit já.
„Zítřka se ozve. Měj se hezky a pozdravuj Dana.“

„Čau.“

Zavěším a otočím se k mámě, která stále stojí uprostřed mého pokoje. „Vzal si čas na rozmyšlenou.“

„Oni jsou pořád spolu?“

„Dan a Evan? Ano, jsou.“

„Dej mi pak vědět, co napsal.“ S tím se otočí a odejde z pokoje.

Evan: *NE!*

Já: *Prosím.*

Evan: *Ne!!!!*

Já: *Co kdybys přišel i Danem?*

Evan: *Ty neumíš číst??!!*

Já: *Je to jen jeden oběd.*

Evan: *A Sahara je jen dětský pískoviště! NE!*

Smutně se podívám na displej. Chápu ho, ale když máma se tvářila, že jí na tom záleží. Poprvé, za osm let se o Evanovi zmínila. Poprvé se postavila tátovi. Poprvé Evana o něco poprosila. Ano, asi to bylo moc pozdě, ale aspoň někdy.

Já: *Mám tě rád.*

Evan: *Přestaň s tím citovým vydíráním!*

Zkusím to ještě z jinýho konce.

Já: *Udělám cokoli.*

Evan: *Dej mi pokoj!*

Já: *Zavolám Danovi a řeknu mu to!*

Evan: *Ani jeho neposlechnu! A neštvi mě nebo si vypnu telefon. Už na to nemám nervy!*

Ani další pokusy nevyšly. Podle zpráv je už hodně vytočený, tak ho nechám být. Zkusím to až osobně.

KAPITOLA 3.

„Mluvil jsi s Evanem?“ zeptá se ráno máma. Sedíme u snídaně. Jen my dva.

„Psali jsme si.“ Pořád se cítím nejistě, když o něm mám mluvit. Dříve jsem to měl zakázané.

„Rozmyslel si ten oběd?“

„Ještě... ještě o tom přemýšlí,“ vykoktám a rychle si do pusy strčím kousek sendviče se sýrem. Nechci se o tom moc bavit. Nemám pro mámu žádné dobré zprávy a nevím, jak jí to říci.

„Nechce přijít, že?“

„No... Zeptám se ho v pátek,“ vyhrknu rychle. Pořád doufám, že se mi ho podaří přesvědčit. Když ne po zprávách, tak osobně. Víím, že na něj mám největší vliv ze všech.

„V pátek? Vy se uvidíte?“

„Jako vždycky,“ řeknu, než mi to dojde. Rodiče chodí z práce později, než já ze školy, tak jsem si nemusel vymýšlet žádné výmluvy.

„Vy se setkáváte každý pátek?“

„Hm.“ Napiju se čaje a koukám do stolu. Nejen z důvodu nepříjemného tématu. Také se nechci dívat na tu prázdnou židli v čele stolu.

„Už od začátku?“

„Hm.“

„Aha.“

Máma nezní našťavaně, i když se právě dozvěděla, že jsem celé roky porušoval její zákaz. Ale já musel! Jinak bych svého bratra vůbec neviděl! To jsem přece nemohl dovolit. I když jsem riskoval hněv rodičů. Evan je můj jediný sourozenec. I když jsme od sebe o jedenáct

let, tak jsme spolu vždy dobře vycházeli. Co si pamatuji, tak mě vždy hlídali. Pokud byl doma, tak si se mnou hrál a trávil čas. Byl to on, kdo mě vodil do a ze školy. Učil mě první počítačové hry i jezdit na kole. Jak bych s ním mohl přestat mluvit?

„Kde pracuje?“

„Kdo?“ zvednu hlavu. Nějak jsem nevnímala. „Evan?“

„Ano.“

„Pořád na tom samém místě. Dělá skladníka ve stavební firmě Alexova otce.“

„Alex?“

„To je Evanův nejlepší kamarád. Už od střední školy.“ Copak to máma neví? „On mu sehnal tu práci, když... Když ukončil školu,“ zamumlám

„Aha.“

„V práci povýšil a hodně si ho chválí,“ prozradím. Evan je tam moc spokojený. I když je práce občas fyzicky namáhavá, tak jemu to nevadí. Za ty roky mu zesílily paže i tělo, a působí více dospěle. Na Danovu muskulaturu ale nemá.

„To je dobře,“ povzdechne si zamyšleně. „A kde bydlí?“

„V hezkém bytě u toho velkého parku.“ Než Dan dokončil univerzitu, tak Evan bydlel v jednom ošklivém pokoji u železniční tratě. Nerad jsem tam chodil, protože to tam bylo zanedbané a špinavé. Evan ale neměl na vyšší nájem. Když povýšil, dostal vyšší plat a navíc začal bydlet s Danem, tak si mohl dovolit lepší byt.

„Byls tam?“

„Hm.“

„A ten... ten jeho přítel? Dan?“

„Ano?“ Nyní jsem ten nejistý já. Nevím, co chce máma slyšet. Myslel jsem, že jí gayové a jejich intimnosti přijdou nechutné. Ani netuším, co můžu říci. Přece jen jde o jejich soukromí.

„Jaký je?“

„Takový... velký.“

„To jsem viděla.“ Když tu ještě Evan bydlel, tak za ním Dan několikrát přišel. S mámou ani tátou nikdy nemluvil, ale ona ho zahlédla.

„Povahově je hodně tichý. Nemluví. Ale je moc hodný a pořádný. Evana dokonce donutil uklízet,“ usměje se. „Je klidný a nenechá si Evanem vyprovokovat.“ Bráška je trochu nervák a dost často křičí. Danovi to ale nevádí. Svého partnera bere takového, jaký je. Dokonce mi někdy přijde, že ho vytáčí naschvál, aby z Evana dostal, co jej trápí. V klidu to prostě neřekne.

„To je dobře.“

„Mami?“ nadechnu se k otázce. „Kde je táta?“ Vím, že nespál doma, ale nevím, kdy odsud odešel. Po zbytek včerejšího dne jsem byl raději schovaný ve svém pokoji. Jen jsem jednou proběhl na záchod a vyčistit si zuby.

„Řekla jsem mu, aby na týden někam odjel. Musí se uklidnit a všechno přebrat,“ odpoví mi, když dává použité nádoby do myčky. „Nechtěla jsem, aby tu byl, když je tak vzteklý. A také... Evan by o té návštěvě ani neuvažoval, kdyby tu zůstal.“

Mlčím, abych nemusel říct, že problémem není jen táta. Evan nechce vidět ani mámu. I ona se proti němu provinila. Myslím, že to máma ví, ale nechce to přiznat nahlas. Napadne mně, jestli opravdu věří tomu, že Evan přijde.

KAPITOLA 4.

Je předposlední týden školy. Většinu známek již mám uzavřenou a jasnou. Učitelé řeší jen nerozhodné známky nebo spolužáky, kteří nemají dost ohodnocení. Můj kamarád Van v tomto pololetí chyběl tři týdny, protože měl zlomenou nohu. Nyní to musí pracně dohánět a pořádně u toho nadává. Na jednu stranu se mu nedivím, protože je toho hodně. Ale vždyť se mohl učit průběžně. Učení jsem mu pravidelně nosil. Van místo toho hrál počítačové hry nebo spal. Říkal, že má času dost. Ten ale utekl opravdu rychle.

Já: *Uvidíme se v pátek?*

Evan: *Jo.*

Já: *Vyzvedneš mě?*

Evan: *Jo.*

Já: *Tak jako obvykle?*

Evan: *Jo.*

Snažím se nepřikládat jeho stručnosti žádnou váhu. Evan se nikdy moc nerozepisoval. Ale stejně jeho nynější zprávy působí odtažitě a našťvaně. Odložím telefon a rozhodnu se, že ho už nebudu otravovat. Určitě má hodně práce. Zkusím to později, až bude doma.

„Nemáš tady fyziku?“

„Mám ji ve skřínce,“ odpovím šepem Vanovi. „Něco ti chybí?“

„To ne, ale nemůžu po sobě něco přečíst.“

„Vždyť jsi měl zlomenou nohu a ne ruku,“ usměji se na něj. „Tak jak to, že to máš hrozně napsané?“

„Psal jsem to v rychlosti.“

„Připomeň mi to, až bude přestávka. Skočím ti pro to.“

„Díky,“ kývne mi a podívá se k tabuli, kde učitel Dějin zkouší Elwina. „Se máš, že máš všechno hotový,“ prohodí ke mně.

Taky jsem rád. To, co se kolem mě nyní děje, by mi asi soustředění překazilo. Táta se pořád nevrátil a ani se mi nijak neozval. Nevím, jestli je v kontaktu s mámou. Ona mi o tom nic nepověděla. Zajímalo by mě, kde táta bydlí. Většinu věcí si nechal doma. Jezdí si k nám aspoň pro spodní prádlo? Neumí si představit, že by si je někde v hotelu přepíral. Jeho obleky musely být vždy perfektně nažehlené. Dává je do čistírny? Dřív tam nechodil a vše vyřizovala máma. Ale on přece nemůže do práce chodit ve zmačkaných věcech. Napadne mě, zda se dokáže postarat sám o sebe. Vždy kolem něj byl někdo, kdo zařizoval praktickou stránku věcí. Nákupy, čistírna, jídlo, účty, dárky i úřady.

„Mami?“ oslovím ji. Zrovna vytahuje nádobí z myčky a poklízí jej do skříněk. Normálně tuto práci dělám já. Nevím, proč to udělala za mě.

„Ano?“

„Zítř ráno musím jít k doktorovi,“ připomenu.

Mamka přejde ke své kabelce, odkud vyloví telefon a navolí si na něm kalendář. „Už to vidím. Jen kontrola, že?“

„Hm.“ Musím chodit pravidelně na prohlídky. Tam se ujistí, že je vše v pořádku, případně mi upraví léky a dietu. Vždy si sebou musím vzít svůj stravovací deník, který si vedu. Zaznamenávám tam jídlo i měření cukru. Dřív jsem zapomínal a máma mi za to hodně nadávala. S touto nemocí jsem si musel zvyknout na důslednost a pravidelný režim. Když jsem ho nedodržoval, bylo mi zle.

„Můžu tě tam odvést, jak pojedu do práce.“

„To nebude potřeba. Pojedu autobusem.“ Doktora mám kousek od centra a cesta je tam rychlá.

„Hlavně si nech předepsat léky na celé prázdniny,“ řekne mi máma a natuká si novou poznámku. „Ordinace bude mít dovolenou.“

Přikývnu.

„Kdyby byly výsledky špatné nebo se něco změnilo, tak mi hned zavolej.“

Znovu kývnu.

„A nezapomeň zavolat babičce.“

To také vím. Babička bývala zdravotní sestrou. Proto, vždy když jdu od doktora, tak jí musím zavolat a říci jí vše, co mi řekli. Nemám to moc rád. Tedy, rád s ním mluvím, ale ne o těch lékařských věcech. Rozebírá to ze všech stran, stěžuje si na doktory a chce jim volat, aby jim osobně vynadala. Ale je jediný člen rodiny, s kterým jsem mohl mluvit o Evanovi. Babička jej nikdy neztratila a ptala se na něj. Sama jej nekontaktovala, protože by jí to děda a táta nedovolili. Ženy v naší rodině jsou poslušné. Někdy bohužel.